

va és átszellemülten, mint a legdalamosabb francia verssorokat idézgetik. (Korvin Sándor)

II HORVÁTH IMRE: ADJ, KERTEM TÖBB VIRAGOT.

Tényleg: sokan írnak ma itt Erdélyben s már már több könyv jelenik meg, mint amennyit — erőnk-höz mérten — várunk. Am, akikre az ilyesmi éber nyilvántartása háruul, mintha nem vezetnék a kellő lelkiismerettel a leltárt. Számos könyv és ember sikkad el u. n. irodalmi fórumaink előtt, melyek szinte észre sem veszik azokat, akik Kolozsváron kívül, a „vidéken“ írnak és élnek. Nem állítjuk (egyelőre!), hogy csodák hamvadtak volna el az indokolatlan kolozsvári fölény és közöny következtében, de még a hamu alatt lapító szikra is lángot vet — ha szitják. Ne finnyáskodjunk tehát, ha a „vidéki“ nyomdák siralmas izlését tanusító kezdetleges kiállítású könyvek kerülnek elénk s nem csupán azért, mert a mi nyomdáink izlése se sokkal neveltebb, hanem mert ezek közt a ragacsos, drótos kartonokba kötött, első nap avitt papíru könyvekből néha láng csap ki. Mint pl. a váradí Horváth Imre kicsiny könyvéből, amit bizony észrevehetett volna ez

az „időtlen“ magyarokkal és idétlen programatizálásokkal zsufolt Kolozsvár. Az igaz, hogy jobban oda kell figyelni rá. Verse igen halk és igen törékeny. Nem is igen mai módú, se szóban, se tárgyban. Nem transzilvaniáista, nem népies. Minta-képei se ma élnek. Magányos, félelmekkel teli, érzékeny: a vers-literátorok ma már ritka fajtából. Tünnődő, hangulatos, szimbólumokra hajló. S ma mindez némileg korszerűtlen. Semmiesetre se „költői“. Ezért azután Horváth poéta. S mert ez: — nem átal az örök régi poétai kellékekkel dolgozni s ezeket az ódonságokat legfeljebb fanyar eszméllkedése s őszinte szíve oltja ujja. Nem csoda így, ha korántsem láng, de kitartó, bő olajú mécses. Versei körül ugy is sülyed el a világ olvasásuk közben, mint a szoba közepére tett mécses körül a tárgyak- Köröskörül semmi sem él, csak a mécses lobog. Am ez a halk lobogás is élet. Ezekben a pasztel realitású, átpoetizált versekben egy ember él szája, szíve, lelke éhségeivel a „bus, bánáti földön“... S ahhoz, hogy szit-siük az imbolygó lángját, kívánhatunk-e többet? Bizony vegyék azok a kolozsvári nagyságos, szólamokkal béleit irodalmi „fórumok“ észre. (G. G.)

A LONDONI CITY óriási szerepet játszik Angliában. Ha más országokban a bankok lényegében szolgálai és jobbkezzei a gazdasági életnek, úgy Angliában a szerepük nagyobb. Ezeken kívül van még egy sajátos feladatuk. Anglia nem csupán a maga munkájából él. Nagy vagyona külföldre való kikölcsönzése, illetve az ezért járó kamat és egyéb jövedelmek következtében, más nemzetek munkájának egy részét is a maga aratásaként könyvelheti el. Az angol ipar, mezőgazdaság és hajózás mellett az idegen országok kamattermése is a rendelkezésére áll s ezt a termést tárolják a londoni City bankházai. Ők őrzik azt a pénzt, amit Anglia elvitathatalan ipari fölényével a világban keres; náluk fekszik az angol nép megtakarított pénze s mert az ilyen pénzügyi központnak nagy a vonzóereje a City páncélszekrényeiben huzódik meg a világ megtakarított pénzének jó része is. Mindezeket a pénzeket azután a City bankárjai hosszú és rövid lejáratra kikölcsönzik. Az ebből a műveletből előálló különféle jövedelmekből a City 1928/29-ben 65 millió fontot vett be. S ez a szám korántsem becslés, hanem az angol kereskedelmi minisztérium hivatalos adata.